

Elena Bolânu

Editor: Vasile Burlui

Redactor: Adina Scutelnicu

Tehnoredactare și design: Roxana Hîngănescu

Coperta: Ionuț Broștianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Bolânu, Elena

Povestiri didactice / Elena Bolânu. - București : Cartea Românească, 2018-

vol.

ISBN 978-973-23-3260-3

Vol. 2 / il. de Maria Gheorghită. - Iași : Cartea Românească Educațional, 2019. - ISBN 978-606-9088-79-1

I. Gheorghită, Maria (il.)

821.135.1

POVESTIRI DIDACTICE

Volumul al II-lea
Ilustrații de Maria Gheorghită

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași - 2019

Adresa: IAȘI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

Cartea Românească
EDUCATIONAL

CUPRINS

Misterul zâmbetului regăsit.....	5
Liniște recuperată.....	13
Supărarea creioanelor colorate.....	19
Ai prieteni dacă știi să te comporti!.....	27
Fetița răsfățată	33
Cea mai curată prietenă	39
Unde mi-e prietena?	43
Roi-Iepuroi și Laica-Iepuroaica	49
Măgărușul încăpățânat.....	55
Lupul cu suflet hain.....	59
Povestea fulgului de păpădie	63
Năzdrăvanul „Fâscă”	67
La săniuș.....	73
La joacă, printre bulgării de nea	79
După faptă, și răsplata!	85
Prietena Danielei	91

Misterul zâmbetului regăsit

După vacanța care a zburat precum un stol de rândunele în pragul iernii, toamna a pictat natura în culori arămii, cu penelul fermecat, pentru a-i inspira pe scriitorii îndrăgostiți de capriciose și de bogățiile ei neasemuite. O ploaie grăbită străbătu cu lacrimi reci, ca din senin, desisul crengilor ale căror frunze sedezlipeau și cădeau pe pământ asternând un covor gros, multicolor. Ici, colo, pe unde nimeriseră în micuțele bălți abia formate, pluteau aidoma unor bărcuțe. Nu se mai auzeau nici trilurile veselelor privighetori. Găze plăpânde, amortite de frig, căutau adăpost sub stratul frunzelor ca sub o plăpumioară. Păsările călătoare se orânduiau, aşa cum le era felul, în unghiuri mișcătoare, zburând la înălțimi amețitoare, către tropice, în timp ce soarele se ascundeau după norii îmbrăcați în mantii plumburii.

Ceva mai târziu, spre amiază, un vânt potolit alungă norii pentru a face loc soarelui cu razele sale timide și palide și înălță în văzduh miresme de toamnă.

Coco și tatăl său ieșiră la plimbare să exploreze tainele împrejurimilor. Fetița era încântătoare, veselă și zglobie, iar părul inelat, scăldat acum în soare și se revărsa generos pe umeri. Culegea în coșulețul de nuiele pietricele lucioase și divers colorate de pe malul izvorului cu apă rece și limpede.

În tot acest timp, mama sa îl supraveghează pe micul Ioan, cufundat într-un joc pe tabletă dăruită chiar de ea, fără să bănuiască neajunsurile pe care

le va aduce copilului său. Grija o despovără, pentru o clipă, gândul luncându-i către fetiță și soț. Știa cât de bine le era împreună, mărșăluind pe potecile serpuite și înguste de la baza muntelui.

Dacă fetița iubea păpușile și explorările prin pădurea virgină de pe Strâmba, ținut al Munților Făgăraș, Ioan era dependent de jocurile virtuale descoperite cu un an în urmă. Le prefera pe cele cu acțiune extrem de dinamică. Pierdea sau câștiga „vieți” și gesticula nevrotic, continuu, de parcă ar fi fost cuprins de frisoane. Îl acaparaseră cu totul. Nimic din ce se întâmpla în jurul său nu reușea să-i mai capteze atenția.

— Ioan! îl striga în repetate rânduri mama.

El nu o auzea.

— Nu îți este sete, Ioan? Nu îți este foame? Nu te-ai ridicat din fotoliu de trei ore!

— Nu, nu, lasă-mă, nu mă plăcăsi! răspunse el la un moment dat, nepoliticos, abia ridicându-și capul către mama sa.

Pentru o clipă, pe fruntea frumoasă a băiatului se văzură riduri ca niște brazde lungi, nepotrivite vîrstei sale. Privirea lui de gheăță o însăpăimântă de-a binelea pe biata mamă. Văzându-se neputincioasă, copleșită de ceea ce se întâmpla, preferă să se refugieze din nou în îndeletnicirile ei din bucătărie, timp în care Ioan se cuibărea și mai adânc în fotoliul ce-i luase deja forma trupului, firav de altfel. Tot ceea ce conta era numai tabletă, victoria virtuală. Nimic din ce se petreceau în jurul său nu mai avea sens, nici joaca zglobie a surioarei Coco, nici îmbrățișările afectuoase ale mamei, dăruite tot ei, căci el o respingea cu atitudinea lui rece, afișată ferm.

În apropierea cabanei, peștișorii din spațiile special amenajate ale păstrăvăriilor familiei păreau irezistibili, dar nu și pentru Ioan... Câinii de pază, de o frumusețe rară, blânzi și prietenoși, așteptau mângâieri și invitații la joacă, însă în zadar...

Coco, însotită de tatăl său, se apropiere fericită de casa dragă, unde avea să-și regăsească mama și frățiorul. Prinse clanța ușii cu fragila ei mânuță și o deschise cu mare grija, să nu-i deranjeze din activitățile lor... Se descalțăramă așezându-și încălțările la pantofar, o deprindere dintre multe altele, și merseră în grabă să-și spele mâinile ce cotrobăiseră pe unde nici nu găndeai. Se apropiară de Ioan cu un zâmbet complice și, oprindu-se lângă el, așteptără să-l surprindă când va ridica privirea. Așteptără... Au tot așteptat, răbdarea fiindu-le pusă la grea încercare. Se priveau și din când în când își zâmbeau cu grimase de nemulțumire. Nu se puteau decide la mișcarea care urma să vină din partea lor. Să-l surpridă sau să-l lase să-și continue preocupările? Cum degetelele țopăiau pe taste, iar ochișorii mari și căprui nu păreau să observe împrejurimile, era greu să credă că el va sesiza prezența lor. Tristețea luă locul zâmbetului îngăduitor și tatăl se decise să-i vorbească.

— Ioan, Ioan! îl face atent cu voce blândă, pentru că nu dorea să-l sperie.

Nicio reacție...

— Ioan, vorbesc cu tine, vrei să-ți ridici privirea din tabletă către noi? repetă întărind fiecare cuvânt, pentru a-l face să înțeleagă faptul că nu era în regulă ce se petreceau cu el.

Nu primi decât o privire încrâncenată drept

răspuns. Apoi, băiețelul reveni asupra tabletei cu și mai mult interes. Era, de bună seamă, captiv, acaparat cu totul...

Luat pe sus de brațele vânjoase ale tatălui și purtat astfel împotriva voinei și zbaterilor lui, fu lăsat pe unul dintre scaunele din jurul mesei pe care mama așeza cele mai îmbietoare preparate culinare.

— De astăzi, vom stabili împreună programul fiecărei zile în aşa fel încât să ne fie bine tuturor, zise tatăl. Hai să ne bucurăm unii de alții, să ne cunoaștem mai bine, să aflăm ce-l preocupă pe celălalt, să ne împărtăşim bucuriile și supărările...

Ochii mamei, luată prin surpridere, păreau că se scaldă în fierbinți lacrimi de îngrijorare, deși aștepta de mult acest moment.

— De acord, îi veniră în întâmpinare Coco și soția lui, aşa cum era de așteptat.

— Ce ar trebui să facem la primele ore ale dimineții împreună?

De lângă Ioan, care continua să-și țină bărbia în piept, Coco îngăimă timid, dar cu multă convingere:

— Luăm micul dejun!

Încuvîntând prin înclinarea discretă a capului, tatăl ceru din priviri și sprijinul mamei pentru următoarea întrebare ce avea să-i pună în mare dilemă:

— Ce vom face după...?

Privirile mamei și ale fetiței Coco îl încurajară să dea curs inițiativei până la capăt. Aveau, ca de fiecare dată, încredere în sfaturile lui.

— Propun să ne petrecem timpul împreună, răspunse mama. Vom merge să îngrijim peștii, să le punem mâncare, să verificăm dacă sunt sănătoși,

apoi vom explora pădurea.

Tăcu puțin, apoi continuă privind insinuant spre Ioan:

— Activitățile la liberă alegere, respectiv folosirea tabletei, dar cu jocuri potrivite vârstei, se vor desfășura după-amiaza, între orele trei și patru, după masa de prânz și după odihnă binevenită și binemeritată.

— Suntem de acord! răspunseră cu entuziasm în glas, cam în același timp, mama și Coco.

Ioan ridică pleoapele imperceptibil, semn că-i atrăseseră atenția, dar nu-l încântă nimic din ceea ce auzea.

— Doresc să ne bucurăm împreună, reluă ideea, de tot ce ne este dăruit de natură, să descoperim curiozități din viața găzelor, animalelor care trăiesc atât în curtea noastră, cât și în pădure.

Cu chipurile îmbujorate în așteptarea a ceea ce urma să se petreacă, Coco și mama se și ridicară de pe scaune. Apoi, cu multă blândețe, femeia prinse firava mânuță a fiului în mâna sa mare și aspră de atâta muncă și îl îndemnă să pornească alături de familia sa.

Abia târându-și picioarele subțiri și neputincioase, Ioan părea a spune că nu-l încântă decizia tatălui și că nu i se supunea de bunăvoie. Ajunși la locul cu pricina, se trezi ținând în palma stângă, făcută copăită, mâncare pentru peștii deja flămânzi.

— Acum, aruncă bobitele peștilor! îl încurajă tatăl binevoitor.

Cu brațele întinse spre luciul apei, scăpa câteva bobite printre degetelele tremurânde. Peștii țăsniră vioi din adâncul heleșteului pentru a vâna

mult-asteptata hrana și-i stropiră cu apă rece fața posacă și crispată. Instincul de apărare făcu să scape din mânuțe toate bobitele. Apoi își șterse în grabă, precipitat, cei doi obrăjori. Simțurile, până atunci adormite, se treziseră la viață.

— Au, m-au stopit și am scăpat toată mâncarea, dar mai vreau, mai vreau alte bobite! Dă-mi, te rog, altele!

Era înfrigurat de emoție. Mânuța dreaptă căuta frenetic bobitele din căușul măinii stângi și le arunca, departe de el, peștilor care făceau arc peste luciul apei, încântați de mâncarea primită. Zâmbea și râdea, spre uimirea părinților și a surioarei Coco. Părea a fi un alt copil, diferit de cel care stătea numai cu ochii în tabletă.

— Ai reușit! strigă Coco, îmbujorată de isprava fratelui său care, doar cu puțin timp în urmă, părea închis pentru totdeauna în propria lui capcană.

— Dragul meu, mă bucur tare mult pentru tine! exclamă cu voce blândă mama, dezmerdându-l cu îmbrățișări pline de dragoste. Ai readus în sufletul meu liniștea de care aveam atâtă nevoie! Știi, a înflorit iar pe chipul tău frumos zâmbetul, acela cu gropițe în obrăjori, căruia i-am dus dorul!

— Bravo, Ioan! veni și rândul tatălui, care îi prinse umerii mici cu măinile, într-un gest bărbătesc de încurajare. Este suficient, le mai dăm și după-amiază. Sunt sătui deja și, mai ales, fericiți că ai și tu grija de ei.

— Dacă tu vei fi ocupat, voi veni eu și Coco să-i hrănim, se oferi el, în dorința de a-și asigura tatăl că și asumă această plăcută responsabilitate.

— Acum mergem în pădure pe cărările din

preajma cabanei și vom pune de mâncare tinerelor veverițe, zise tatăl.

— Ce le dăm de mâncare? întrebă curios Ioan.

— Firimituri de pâine uscată. Având dințișori de lapte, ele nu reușesc să dezbrace alunele de cămăsuțele lor lemnoase și alunecoase.

— Nu vom înainta prea mult, căci urșii, de acum, caută mâncarea pusă în scorburi de prietenii noștri pădurari. Nu-i vom deranja, iar noi nu vom fi în primejdie!

Cum scorbura era la vedere și în apropierea lor, unul câte unul luau poziția de aruncare, nimerind sau nu. De cele mai multe ori, a reușit chiar Ioan. Bucuria de reușită îi sporea dorința de a-i veni din nou rândul și cât mai repede cu putință. Era fericit. Uitase cu totul de tabletă. Acum era liber să se miște, să alerge, să se bucure de natură, de viață și de familia lui. Părinții îi zâmbeau, iar el simțea cât de mult este iubit de ei. Surioara lui îl îmbrățișa cu privirile. Abia acum înțelese ce minunat era să-și petreacă timpul cu familia lui și nu singur, întuit ore în sir în fața unei tablete de plastic.

Liniște recuperată

Domiciliul lui Petru se afla în preajma unui mall. Băiețelul era un munte de forță și de energie, în ciuda vârstei sale de doi anișori. Fiind drag tuturor, părinților și bonei – o ființă Tânără și jovială –, era încurajat cu zâmbete de încântare să dea frâu liber dorințelor sale. Astfel, obiectele din casă zburau continuu prin cele mai neașteptate unghere, iar el escalada tot ce-i ieșea în cale pentru a-și recupera jucăriile zburătoare. Înainte de fiecare linguriță de musli proaspăt pe care o primea, alerga prin casă și dărâma aproape tot. Biata bonă, nu mai știa cum să-l potolească! Pentru că responsabilitățile ei erau multe și diverse, se văzu nevoită să-i găsească o preocupare drăgălașului Petru, o sfârlează cu ochișori de vizeure și chip luminos, în armonie cu trăsăturile moștenite de la ambii părinți. Luă degrabă telefonul, intră pe YouTube și-l invită pe copil să se uite la desene animate. Folosise de altfel aceeași metodă, cu succes, la o altă familie, unde părinții erau, tot aşa, ocupăți din zori și până seara târziu. De cum imaginile viu colorate prinseră viață, copilul se liniști. Părea acum, deja, a fi un alt copil. Degețelul, condus cu abilitate pe ecranul telefonului de bonă, descoperea alte și alte povești virtuale. Mintea, fiindu-i la fel de ageră precum temperamentul de nestăvilit, prinse de îndată secretul acelei magii...

Toată lumea se arăta mulțumită, chiar și tinerii părinți, care aveau să-l găseasă spre seară cu aceeași preocupare. Câștigaseră liniște în casă, obiectele